

A watercolor illustration of a coastal scene. In the foreground, a small boat is docked at a wooden pier. The water is a mix of blue and green. In the background, there are houses with red roofs and green hills under a blue sky. The overall style is soft and painterly.

BETTY NEELS

Saatus on ettearvamatu

Betty Neels
Fate is Remarkable
2007

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 1970 by Betty Neels
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M09316216
ISBN 978-9949-25-975-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Arstikabinetis valitses vaikus, kui mitte arvestada patsiendi raskeid krigisevaid hingetõmbeid. Suletud ukse tagant kostis pidevalt summutatud häälekõminat, mida katkestas ajuti õe hääl, kes kutsus sisse järgmise patsiendi. Õde Sarah Ann Dunn seisis vaikselt ja hoidis patsiendi õlalt eemale villaseid rõivaid, et doktor van Elven saaks teda paremini kuulata. Doktor oli suurt kasvu, väga pikk mees, ja patsient oli paks. Doktor kummardas, hall pea patsiendi kohal, olles Sarah' tärgetatud põllest vaid mõne sentimeetri kaugusel, ning ta hallid silmad vaatasid tühjal pilgul kaugusesse, kui ta kuulas ja koputas ning kuulas jälle. Seejärel ajas ta end sirgu otsustavusega, mis iseloomustas kõiki ta liigutusi, ütles: „Täna, õde,“ ja pööras selja nagu alati, kuni õde haakide, aasade ja lukkudega tegeles. Sarah pani kinni viimse nõöbi, patsutas patsienti julgustavalt ja naeratas sõbralikult ning ütles: „Proua Brown on nüüd valmis, *sir*.“ See oli Sarah' puhul väga meeldiv, et ta kunagi ei unustanud inimeste nimesid, ükskõik kui pingeline ka töö võis olla. Patsiendid olid talle eelkõige inimesed ning nad väärised niisugust kohtlemist. Doktor van Elven tõstis pilgu röntgenipildilt, mida ta oli uurinud, silmitses õde põgusalt poolsuletud laugude alt ja noogutas. Nüüd pidi Sarah doktori ja patsiendi mõneks minutiks kahekesi jätma – ja see korraldus sobis naisele väga hästi, sest andis talle aega, et ambulatooriumi ooteruum kiiresti üle vaadata, kas kõik läheb sujuvalt.

Ooteruum oli ikka veel pooleldi inimesi täis, sest sellel pärastlõunal võttis vastu ortopeed, samuti günekoloog ja ambulants, kus tema tegutses. Mõlemal õel oli kiire töö käsil, aga ta nägi vaid üht õeõpilast. Ta läks pingiridadest mööda ja pööras kitsasse koridori, mis viis analüüside ruumi. Seal oli kaks õde, kes vestlesid elavalt ega märganud teda mõne hetke vältel. Kui märkasid, peatusid nad poolel lausel, pilgud temal ning sellised näod peas, nagu tal endal oli olnud, kui ta õpilasena samasuguses olukorras tabati. Ta ütles pooleldi naeratades:

„Kui te oma tööd ei tee, jääme kõik oma asjadega hiljaks, ja sellel pole mõtet, eks ole? Kui teil siin midagi teha pole, siis palun minge tagasi vanemõe Moore'i juurde.“

Ta ei hakanud nende vabandusi ootama, vaid noogutas kergelt ja läks tulnud teed tagasi, pisut kiirustades, juhul kui doktor van Elven ootas. Ent ta peatus siiski mitme patsiendi juures, kes pinkidel istusid, sest pärast kolme aastat ambulantsiõena töötamist olid tal nii mõnegagi neist sõbralikud suhted.

Proua Brown oli just lahkumas, kui õde kabinetti astus, ja doktor ütles kohe:

„Ahjaa, õde. Ma soovitasin proua Brownil mõneks ajaks haiglasse jääda, et saaksime tal silma peal hoida – kas saaksite talle voodikoha valmis panna? Ma arvan, et kolme- nelja päeva pärast, see annab talle aega kodus kõik ära korraldada.“

Doktor vaatas seda öeldes õele otsusekindlalt otsa ja Sarah vastas kohe:

„Jah, muidugi, *sir*. Ma lasen siis kellelgi proua Brownile kirjutada, mis päeval ta peaks tulema.“ Ta naeratas vanemapoolsele, üsna närustes rõivastes väikest kasvu naisele, kes

istus doktori laua vastas, aga proua Brown ei naeratanud vastu.

„Mu kass,“ alustas ta juttu. „Kes tema järele vaatab, kui ma siin olen?“ Ta istus hetke vaikides ja jätkas: „Ma ei tea, kas ma saan...“

„Võib-olla loomakaitse?“ pakkus Sarah leebelt.

Proua Brown vangutas oma vormitu kübara all pead. „Ta hakkaks igatsema. Andke andeks, doktor, te olete alati olnud nii lahke...“

Doktor nõjatus toolileenile nagu inimene, kellel on ees terve päev, millega pole suurt midagi peale hakata. „Aga kui mina võtaksin teie – ee – kassi, kuni te haiglas olete, proua Brown? Mis te arvate, kas võiksite ta minu hoolde usaldada?“

Proua Browni mitu lõuavolti värisesid, kui ta nende sõnade üle järele mõtles. Tohtrihärrast oli pehmelt öeldes ebatavaline muretseda, mis ta Timmyst saab. Naine otsis ikka veel sõnu, kui doktor jätkas: „Te teeksite mulle suure teene – mu majapidaja just kaotas oma kassi, kes tal oli olnud viisteist aastat, ja on üsna lohutamatu. Võib-olla nädal teie Timmy eest hoolitsemist aitaks teda lohutada.“

Vanaproua lõi näost särama. „Oh, siis on küll tore, siis on teine asi, doktor. Kui tal oleks hea meel ja kui kassist poleks tüli...“

Proua tõusis püsti ja ka doktor tõusis. „Pole temast mingit tüli – ma seisan hea selle eest, et teie kass viidaks ära enne, kui te haiglasse tulete, proua Brown. Kas sobib?“

Sarah juhatas proua välja, asetas asjalikult ja kiirustamata uue haigusloo doktori lauale, pani röntgeniaparaadi üles ja ootas. Doktor lõpetas kirjutamise, sulges kausta ja ütles oma pedantses inglise keeles:

„Kahju, et proua Browni varem minu juurde ei saadetud. Ma kardan, et saame väga vähe ära teha. Krooniline bronhiit, emfüseem ja südamepuudulikkus, lisaks ei tea, kui palju aastaid ebatervislik toitumine.“ Ta võttis järgmise kausta ja kortsutas kulmu: „Kui ta kodune olukord poleks nii halb, võiksin ta mõneks ajaks üles toibutada, et ta saaks sinna tagasi...“

Õde Dunn ei öelnud midagi, aga teadis, et seda temalt ei oodatudki. Ta oli mitu aastat doktor van Elveni juures töötanud, mees oli üsna sõnaaher, lahke oma patsientide ja tähelepanelik õdede vastu, ning ilmutas aeg-ajalt ootamatult oma huumorimeelt. Õde teadis, et tegelikult ei pöördunudki doktor oma jutuga tema poole, vaid pigem mõtles valjusti. Niisiis seisis ta vaikselt ja kannatlikult, oodates, kuni doktor on proua Browni kohta oma mõtteid avaldanud. See väike paus päevatöös ei häirinud õde kuidagi – tegelikult andis talle võimaluse otsustada, millist kleiti ta peaks õhtusöögil Steveniga kandma – see üpris uus must oleks kena, aga samas tahtis ta välja näha noore ja rõõmsana. Ta peab vist jälle selle türkiisivärvi kreppkleidi selga panema. Steven oli näinud seda juba mitu korda, aga see sobis Sarah'le ja ta arvas, et mehele meeldib. Pealegi tegi see teda palju nooremaks, kui võinuks oodata tema kahekümne kaheksast eluaastast... ta oli praegu pisut kurva näoga, ehkki selleks polnud vähimatki põhjust, sest ta nägi igal juhul palju noorem välja ja soovis oma õrna ilu eluaeg säilitada.

Ta nägu oli ovaalne, tal olid suured hallid silmad ja looduse poolt antud pikad ripsmed; tal oli meeldiv nina, väike ja sirge, ning pehme kaarjate huultega suu. Ta juuksed olid pisut lokkis ja ta kandis neid korralikult üles panduna, kui tal oli õevorm seljas, ning lahtiselt laines, kui ta polnud tööl...